

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/49/2020
Identifikačné číslo spisu: 8114206501
Dátum vydania rozhodnutia: 11.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8114206501.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobcu JUDr. Ján Surma, Hlavná 122, 080 01 Prešov, správca úpadcu S. R., nar. XX. F.W. XXXX, bytom I. V. XX/XX, XXX XX C. R. T., proti žalovanej 1/ C. R., rod. Á., nar. XX. F. XXXX, bytom S. XXXX/XX, XXX XX C. R. T., právne zast. AK NOVIKMEC s.r.o., so sídlom Rázusova 125, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO 36 868 701 a žalovanému 2/ Ľ. T., nar. XX. V.D. XXXX, bytom K. XX, XXX XX J., o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 3CoKR/10/2019-168 z 27. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanej 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3CoKR/10/2019-168 z 27. februára 2020 potvrdil v napadnutej časti o určenie právnej neúčinnosti darovacej zmluvy a závislom výroku o trovách konania rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 1Cbi/12/2014-70 z 15. apríla 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 1Cbi/12/2014-87 z 11. januára 2016 a žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na doplnenie odôvodnenia odvolací súd uviedol, že v danej veci išlo o odporovaciu žalobu, pričom žalobca odporoval právnym úkonom uzavretým medzi úpadcom a žalovanou 1/ s argumentáciou, že išlo o úkon bez primeraného protiplnenia podľa § 58 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej aj „ZKR“). Konštatoval, že v danom prípade išlo o úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov ako aj o vedomosť druhej strany o takomto úmysle dlžníka. Na vedomosť druhej strany postačuje, ak úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov musel byť druhej strane známy, t. j. z okolností danej veci to muselo byť zrejmé. Zdôraznil, že ak je právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom platí vyvrátiteľná domnienka, že právny úkon bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a že druhá strana mala vedomosť o takomto úmysle dlžníka, opak musí preukázať druhá

strana.

3. Odvolací súd po prejednaní veci na základe podaného odvolania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny a podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ho v spojení s opravným uznesením potvrdil, keď dospel k záveru, že žalovaná 1/ nepreukázala, že nevedela o úmysle dlžníka - úpadcu ukrátiť svojich veriteľov.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 1/ dovolanie podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a rozsudok súdu prvej inštancie okrem zastavujúceho výroku vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušil a vec v napadnutej časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná 1/ (ďalej aj „dovolateľka“) v dovolaní uviedla, že so závermi rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu nesúhlasí. Súd prvej inštancie odôvodnil vyhlásenie darovacej zmluvy za neúčinnú voči veriteľom dlžníka v zmysle § 60 ZKR. Podľa tohto ustanovenia možno odporovať každému právnomu úkonu, ktorým dlžník ukrátiť svojich veriteľov, ak bol urobený s úmyslom dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a tento úmysel bol alebo musel byť druhej strane známy. Úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sa predpokladá v prípade, ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, ak sa nepreukáže opak. Poukázala na to, že už v konaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že v rámci vypořádania dedičstva po nebohom manželovi, ktorý zomrel v roku 2002, previedla polovicu bytu, ktorý mali v spoločnom vlastníctve na svojho syna - dlžníka. Neskôr dlžníkovi, ktorý začal podnikat', požičala na kúpu auta sumu vo výške 550.000 Sk s tým, že tieto peniaze vráti. Keďže dlžník peniaze nevrátil, tak žiadala v roku 2009 vyrovnanie a to tak, že buď jej vráti peniaze alebo prevedie naspäť časť vlastníckeho podielu k bytu a dom v J.. Bránila sa tým, že nedokáže preukázať, či existoval alebo neexistoval úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, no má za to, že preukázala, že právny úkon - darovacia zmluva medzi dlžníkom a žalovanou 1/ bol uzatvorený z dôvodu usporiadania vzájomného vzťahu medzi dlžníkom a žalovanou 1/, čomu neodporoval ani samotný dlžník. Táto skutočnosť počas celého konania nebola spochybnená. Namietala, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaná 1/ mala v notárskej zápisnici uviesť skutočnosť, že týmto spôsobom budú vysporiadané finančné záväzky jej syna vo vzťahu k nej, nebolo ničím podložené. Poukázala na to, že žiaden právny predpis neustanovuje obdobnú povinnosť a žalovaná 1/ nemohla vedieť v akej finančnej situácii sa nachádza jej syn, keďže nežili v spoločnej domácnosti. Odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil. Žalovaná 1/ mala za to, že na predmetnú situáciu nie je možné aplikovať ustanovenie § 60 ZKR. Vyslovila názor, že dostatočne v priebehu súdneho konania preukázala opak skutočnosti, ktorú predpokladá § 60 ZKR, teda že prípadný úmysel jej syna - dlžníka jej nebol a ani nemohol byť známy. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak podľa názoru žalovanej 1/ spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej 1/ poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30. marca 2017 sp. zn. 5Obdo/4/2016, v zmysle ktorého blízka osoba dlžníka sa môže žalobe účinne ubrániť, ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnom úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpozнала alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Právna otázka, ktorú uvádza dovolateľka už bola dovolacím súdom vyriešená a Krajský súd v Prešove ako súd odvolací sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolanie žalovanej 1/ navrhol odmietnuť. V prípade, že dovolací súd posúdi dovolanie ako prípustné, poukázal žalobca na výsledky dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, v ktorom bolo preukázané, že celková výška zistených pohľadávok v konkurze na majetok úpadcu predstavuje sumu 81.877,77 € a do súpisu majetku bol zahrnutý majetok v súpisovej hodnote iba vo výške 3.613,88 €. Ďalej bolo preukázané, že v čase uzavretia darovacej zmluvy zo dňa 5. augusta 2008 mal dlžník neuhradené splatné záväzky. Žalovaná 1/ nepreukázala vynaloženie náležitej starostlivosti v zmysle zákonnej požiadavky čo sama potvrdila vo svojej výpovedi na súde prvej inštancie dňa 9. februára 2015, kedy uviedla, že sa nezaujímal o dlhy svojho syna, nezisťovala informácie na verejných inštitúciách a taktiež od syna nežiadala žiadne účtovné závierky, aby zistila jeho situáciu v podnikaní. Dovolanie žiadal žalobca ako nedôvodné zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle ustanovenia § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

12. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. Podľa ustanovenia § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Podľa ustanovenia § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

15. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) má kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd

nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

16. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj otázku procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26.02.2010).

18. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového procesného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

19. Nesprávne právne posúdenie veci pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nenapáda právne posúdenie veci, ale skutkové zistenia. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, nemôže byť postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

20. Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, aby svojím výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či

odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 4Cdo/68/2011, 7Cdo/17/2013).

21. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalovanou 1/ podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nespĺňa kritériá uvedené v odsekoch 19 až 23 tohto uznesenia.

22. Žalovaná 1/ v dovolaní uviedla, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, vec nesprávne posúdil, pričom nekonkretizovala žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V dovolaní zopakovala tvrdenia odvolacieho a prvoinštančného súdu a svoje tvrdenia, ktorými sa v konaní bránila. Zopakovala, že úmysel jej syna - dlžníka jej nebol a ani nemohol byť známy, čo aj podľa jej tvrdenia dostatočne preukázala.

23. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založili na tom, že žalovaná 1/ nepreukázala opak toho, čo predpokladá ustanovenie § 60 ZKR, to znamená, že nepreukázala, že o úmysle dlžníka - svojho syna ukrátiť svojich veriteľov nevedela a tento úmysel jej nebol a nemohol byť známy. Žalovaná 1/ v dovolaní napadla skutkové zistenia oboch súdov (nepreukázanie tvrdených skutočností) a nie právne posúdenie.

24. Napriek tomu, že žalovaná 1/ argumentovala nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, ňou namietané skutočnosti nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a dovolateľkou vlastného chápania skutkových zistení, a to aj pokiaľ ide o dovolateľkou namietané nesprávne posúdenie a aplikáciu ustanovenia § 60 ZKR. To, že sa súdy oboch inštancií nestotožnili s tvrdeniami žalovanej 1/ o preukázaní skutočnosti, že jej nebol a ani nemohol byť známy úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a o obsahu darovacej zmluvy spísanej formou notárskej zápisnice, ktorou dlžník bezodplatne previedol na žalovanú 1/ nehnuteľný majetok špecifikovaný v tejto zápisnici bez uvedenia dôvodu tohto prevodu (žalovanou 1/ tvrdené vysporiadanie finančných záväzkov jej syna - dlžníka vo vzťahu k nej), nepredstavuje právne posúdenie veci z hľadiska dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP. Dovolateľka namieta skutkové otázky, ktoré nemôžu založiť prípustnosť dovolania v posudzovanej veci. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal odvolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017).

25. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytyka súdu, že jednotlivé ustanovenia právneho predpisu aplikoval a interpretoval nesprávne z dôvodu preukázania opaku toho, čo aplikované ustanovenie zákona predpokladá, ide o dovolaciu námietku nevystihujúcu podstatu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd založil svoje právne závery. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na tom, že žalovaná 1/ nepreukázala skutočnosť, že o úmysle úpadcu - dlžníka ukrátiť svojich veriteľov nevedela. Výsledkom dokazovania súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvozené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku a ktorý žalovaná 1/ napáda, nemožno považovať za právne posúdenie veci (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019).

26. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno

domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V danom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí, potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Základnými odvolacími námietkami žalovanej 1/ (ktoré nepredstavovali nové skutočnosti) sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozsudok súdu prvej inštancie dával odpoveď na ňou uplatnené námietky. Súdny oboch inštancií v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav veci, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy náležite vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní odporovateľnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy, pričom zhodne dospeli k záveru, že žalovaná 1/ nepreukázala, že o úmysle úpadcu - dlžníka ukrátiť svojich veriteľov nevedela.

27. S poukazom na to, že žalovaná 1/ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzila dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej 1/ odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.